

Adventi esték

kifestőkönyv

Szauer Ágoston verseivel

Danica
KÖNYVHÁZ

Jámbor Lajos rajzaival

Csendes éj

Domb magasán áll
néma fenyő,
csillag ül ágán,
késlekedő.

Mintha a hóban
várna egy árny –
látni valóban:
két kicsi szárny.

Szél szava reppen,
halld, de csodás:
éjjeli csendben
szárnysuhogás.

Bozót

Lombteli dombra
fut fel a túske,
messze a falvak
esteli füstje.

Csorba a lépcső
tört feszülettel,
mind gazosabban
éri a reggel.

Fák sűrűjében
távoli dallam –
játszik a szél egy
néma haranggal.

Téli este

Este ha jársz,
szél hadonász,
pislog a ház,
hó van. Hó.

Baktat a Tél,
két lova vén,
válla hegyén
holdsarló.

Sejtés

Villany gyúl,
porhó száll,
házak közt
füst kószál.

Sárgálló
ablakban
csendnél is
halkabban,

függőynél
nagy, halk árny –
mozdult egy
angyalszárny.

Várakozás

Hóba hullt fények –
sárgálló járda,
madárkalábak
rovásírása.

Mozgások, hangok
békén elülnek,
szétárad titkon
egy percnyi ünnep.

Adventi mise

Nem látszik az ég.
Kúton cinegék,
körmük koppan.

Ablak, gyerekek.
Szűk út tekereg,
távol domb van.

Köd párna alól
ének szava szól
egy templomban.

Leselkedő

Az előtér. Ki világít?
Jön az ajtó, szöge résnyi,
nesz, az illat odacsábít
pizsamában be-benézni:

a nagyablak közelében
fura színek sora árad,
falón árnyék, hajol éppen,
a sarokban kusza ágak –

fut a szőnyeg, puha út vár,
kicsi lábak, alig érik,
a fenyőtű hegye szurkál –
ha van angyal, idefénylik.

Rejtelem

Mint egy csengő – hangok lépnek:
üt az óra.

Minden zugban tárgyak térnek
nyugovóra.

Nézünk lángba, és csak várunk
hunyorítva,
bólintó fény, folyton árnyunk
igazítja.

Nem láthattuk, angyal jött be
a szobába,
nincs egy perce, most néz körbe:
teapára.

Karácsonyi alkony

Hó fut a keskeny
földutakon,
kék, öreg alkonyt
rejt a Bakony.

Fent a fenyőkön
párasüveg,
látszik a hold már –
színes üveg.

Fordul a gömbje,
mint a világ,
tartja a szélben
vézna kis ág.

